

Láska jménem Ježíš

Autorem je pan Peter Magula.

Jaký je to pocit, vidět v lidech více než oni sami v sobě? Být v každé jejich slze, zrozené ze smutku či štěstí, která ze srdce pramení. Jaké je vidět to, a být tím, co ničím uchopit nelze, a přesto je všem? Být bez smrti stále zde, v prosbách a smutku bohatých, i v díku žebráka, v každém úsměvu dítěte, i v tichu obličeje, která jméno nemá. Jaký je to pocit, milovat stejně ty, kteří tě uctívají, smějí se ti, i těch, kteří o tobě nevědí? Nemilovat ženu či muže, ale milovat člověka a dát mu s láskou svobodu. Svobodu, ve které páchá dobro i zlo v tvém jménu, ale bez ní nebylo by Lásky. Jaký je to pocit, přihlížet na hádky nebo války, když miluješ obě strany? Jaké to je mít moc a tolik Lásky a darovat v ní člověku poznání?

Poznání, které po Stromu života za Pravdou se táhne jako liána živena touhou a zbožňovaná rozumem. Jaké je to, milovat tyto lidi, kteří opilí rozumem šplhají se nahoru a zapomínají na onen Strom? Každý z nich šplhá po své liáně, zamotaný ve vlastních výhoncích poznání, co bez pokory jen nenasytými chapadly se stanou. Jejich touha lační po poznání života, stává se bez Lásky jeho i vlastní záhubou, když nevidí smysl poznání a života druhých, kteří také za Světlem táhnou se z jiné strany. Za stejným Světlem, po stejném Stromu života, na jehož kořeny už zapomněli, i když jeho semínko každý v sobě nese. Jaký je to pocit, vidět je všechny pachtíc se a strkající, kdo vyroste výše se svou pravdou a přitom je všechny milovat? Sledovat, jak žít chtějí na úkor jiných, pokud trochu poznání více mají, ale Lásce se o to více vzdalují.

Jaké je to být tím Světlem, odkud život přichází, být jím a s Láskou se na všechno dívat? Jaké to je vidět do jejich stínů, v nichž jsou sami slepí a objímat je tam, kde oni nic necítí? Dívat se na ně obdařených svobodou a poznáním, jak v slepotě ubližují sami sobě i druhým a volají přitom Tvoje jméno. Dívat se, jak vlastní

iluzí poblouznění neznají darů, které ke skutečné Lásce vedou. Místo toho dary v tvém jménu jako zbraň užijí a kopou jámu, již tak bezednou, kterou krví naplnit chtějí. Jaký je to pocit, vidět i v takových lidech víc? Být v jejich očích směšný, vidět v těch očích, co po krvi volají odraz svůj. Být při tom v nich kouskem malým, co na Světlo lásky čeká. Být tím semínkem Království, jehož velikost pouze zevnitř vidět se dá. Kdo ukáže jim toto Království, které je všude, i v každém z nich, ale bez Světla nevyroste a v jejich srdcích skryté zůstane?

Najde se vůbec někdo z těch lidí, kdo opustí svou nenasytanou liánu a obejmě Duší Strom, který k Světlu všech dovede? K Světlu, které nás živí a nechá rozkvést semínko i s Královstvím v něm. V tom světě, kde pěstují se trny místo Květů, které živěné jsou strachem a už dávno nechrání, ale zraňují jimi sebe i jiné. Lidské smysly trním porostlé jsou, i jejich srdce, které semínko nese, proto trpí vlastní tmou. Kdo k nim se zvěstí o Království půjde se srdcem rozkvetlým v těle člověka? V těle, které zvyklé je semínko nést, a proto nerozezná Květ. Jak tak velkou Lásku bude člověk nést a zda bude schopen přežít jeho Květ? Květ v čistém Světle zrozený a vyslán do šera nenasytých lián a trnů ostrých. Tam, kde semínko Království marně v člověku na Světlo a Lásku čeká.

Tak ze Stromu života do člověka to nejlepší na svět přišlo. Zrodil se člověk s Květem v srdci, který nezapomněl, odkud je jeho Duch. V něm odkaz čisté Lásky, která sama svítí Světlem, po kterém baží nevědomky lidský svět. V něm Království nekonečné, jen okem nejde poznat, třeba cítit jeho krásný Květ. Květ zrozený z ticha, ve kterém i jemný vánek má mocný hlas. On je tím Světlem, kterému i slunce může závidět, protože vkročit může tam, kam ono zasvítit nemůže. Do světa, kde lidé neznají tuto krásu, v lidském těle ukrytou.

Na svět, se vlastním Světlem dívá a krásu jím proto všude, i v lidské tmě najde. A Láska ze Světla konečně vidí ten svět lidským okem a v něm i samotného člověka. V lidech bolavým trním porostlých, v jejich tmě místo semínek, už Květiny vidí. Tak vydá se na cestu k jejich srdcím po louce z lidských Květů, i když vidí ji jen on. Krása Květů doprovází jeho kroky a on každý úsměvem obdaří. Pozorující tu krásu tam, kde jiní jen trny najdou, mlčet už nevydrží. A Láska promluvit lidskou řečí musí, ale sluch člověka ještě neslyšel takový hlas. Ale jak jinak, než lidskou řečí odkaz předat člověku, který nerozumí Pravdě v tichu ukryté? Hlas jasný k nim promluví a k lidským srdcím Pravdu o Svobodě s Láskou nese.

Oni však jen řeč slyší, což v uších snadno uvízne. Nikdo nechápe, nevěří zvěsti o Království, které má každý v sobě ukryté. Těžko Lásku proniká do lidských srdcí, které na bolavé trny si zvyklo. Těžko Pravdu znát když přichází z úst člověka, i když voní Květem v čistém Světle zrození. Ve světě, kde z nevědomé tmy ze strachu lidé na svět hledí, neznají Lásku Pravdou zahalenou. Strach nedovolí opustit jim tmou. Kde Láska nesvítí, tam ani Pravdu nejde poznat. V bezpečí nevědomosti srdce své trním chrání a nevidí, že zraňují se jím sami. Tak bolest jim je přátelům před strachem v jejich vlastní tmě.

Ale čistou Lásku zastavit nelze, neboť s Pravdou a Svobodou v jednom a s květinou k srdcím lidí kráčí, i když tělo člověka si obléká. Květ ze Světla srostl pevně s tělem, které nosí ho mezi lidmi, kteří trpí, proto Lásku si ho oblékla. I když

nikdo nerozumí zvláštní řeči, která Pravdou tohoto Květu voní, ona cestu pomalu s Láskou hledá. Lidí v srdci prázdných, tou nekonečnou Láskou plnit začne. Tak tam, kde tma trnům oplocená byla, Světlo s Láskou proniká. Ale lidem dlouho bolest přátelům v jejich tmě byla, proto brání ho strach a panika. Teprve když slepí vidět a chromí chodit začnou, zvědavost se stává pomocníkem, co strach zažene a Láska v srdcích rány z vlastních trnů zahojí. Zvěst o člověku, který zázraky z Lásky koná ve světě utrpení, se jako požár šíří.

Požár Lásky, který trny strachu v srdcích spaluje a dává možnost spatřit Království v semínku, které každý v srdci nosí. Každý chce znát otrhaného chudáka, který o Království mluví, ve kterém král si je rovný se žebrákem. O Království, v něm každý smí žít. Stačí, že v něj uvěří. Jen pýchy, klamu a vší zloby se zbavit třeba tak, že ji do upřímné lítosti zabalí a pro Lásku se všeho s pokorou zřekne. Láске všechnu tmou a bolest svobodně předá do Světla, odkud Květ pochází. Tak liány nenasytné se své pravdy vzdát musí pro samotný Strom, který do Světla sahá. To rozpustí jejich touhu nenasytnou, která se kvůli vítězství i krví živí. Tak se přes Lásku samy Pravdou stanou a zazáří Světlem, za kterým se táhly.

Ale král, ani žádný pán nechce v takovém Království žít, kde si všichni rovni budou. Tam, kde Láska, Pravda a Svoboda spolu svítí, nemá nikdo světskou moc, která bohatstvím a mečem oplývá. Král chce zůstat bohatým králem, i když bude bolavým srdcím vládnout. Tak strach a utrpení jsou jeho nejmocnějším vojskem, které srdce tmou a trnům před Pravdou a Láskou hlídají. Jejich Království je skutečnější a do srdcí lidí se dostat nesmí, jinak to falešné i s tmou zmizí jako opar, což skutečnému Světlu Lásky a Pravdě cloní. Proto třeba vysmát chudáka i s Královstvím a před všemi ať jen bláznem je.

Pozdě je již, však vysmívat toho, jehož Květ nosí tělo člověka. Neboť i když lidské uši nerozumí jeho řeči, která voní Pravdou, uzdravených srdcí, které rozumějí hlasu Lásky, přibývá. A směšný chudák z Království, kde jsou si s králem jedno, je nebezpečný pro krále v království bolavých srdcí. Sám král proto strach pocítí. Komu bude vládnout, když ve skutečném Království je každý sám sobě králem? Láska nepotřebuje vládce ani život v bohatství na úkor jiných. Pravým bohatstvím je přítomnost Lásky a štěstí v každé bytosti, která zbavila se vlastní tmy a utrpení v ní. Tak vůně Pravdy přinesla strach tam, kde žijí z jeho plodů a mečem brání v lidech tmou.

Žár Lásky se ale všude šíří i s vůní Květu, se kterou Pravdu přináší. Nelze skrýt se před nimi v kamenných hradbách, protože pokud je lid zahoří, už nebude komu panovat. Mečem se Pravda změnit nedá, ani oheň Lásky uhasit. Mocní vládci či kněží, kteří meči a tmě slouží, se musí zbavit Květu, který požár Lásky šíří. Ale nikdo, ani sám král nechce mít na rukou přítom krev člověka, který tento Květ nosí. Oči mocných nevidí Květ v těle chudáka a nerozumí řeči z jeho úst. Jejich nenasytné liány však cítí Světlo a jeho Pravdu. Z úst chudáka zdá se jim ale směšná. Zapomněli v pýše na vlastní srdce, a proto srdce druhých, trny poraněné, nestojí jim za to vzdát se bohatství pro Lásku. Stejná pýcha s touhou po bohatství a moci brání jim, aby Lásku svobodně pustili do svých srdcí zapomenutých ve tmě. Ale nikdo nechce pro Lásku a Pravdu o smrti chudáka rozhodnout, před očima těch, kteří Láskou již hoří. Aby skutečnou Pravdu a její Světlo zakryly, samotný lid

použijí. Světlo a Pravdu z Květu pomocí lsti nenasytných lián zahalí. A tak řeč o spravedlivém Království, jejíž nikdo nerozumí, na to použijí. Zbytek soudu zařídí strach, stud a vina, které všichni v království bolesti mohli znát. Lidé raději smrt nepoznané Pravdy volí před těmi, kteří nabízejí zdánlivé bezpečí utrpení, na jehož trny byli zvyklí. V nevědomosti a strachu vzdává se lid svobodně Království, jehož Světlo přišel jim Květ ze Stromu života ukázat samotným životem člověka.

Tak Láska s Pravdou a Svobodou v jednotě s květem na smrt kráčí v těle chudáka. Nepoznaná těmi, které miluje, nese s Láskou kříž jejich nevědomosti. Z trnů, ze kterých měli srdce poraněné, udělají mu nyní korunu. Chtějí potrestat chudáka, který se s králem rovná. Za to, že sliboval neviditelné Království, které je i zde v jejich tmě, i když je ze Světla. Tělo Květu lidskou zlobou trápí, ať před smrtí zná bolest, jejíž chtěl zbavit všech, v Království věčném. Ta bolest z trnů koruny zůstává jejich vlastní bolestí srdcí, odkud pochází. I když krev, která smáčí zem i rány chudáka, není jejich krví, zůstává však krví člověka. Květ ze Světla, který jeho tělo nese, ale neslábne, protože neumírá. Jen jeho tělo, které nosil mezi lidmi, aby k nim Láska mohla promluvit.

Tak odchází, jako přišel. S úsměvem... a jím každého obdaří, neboť Květiny všude vidí, když sám je Květem. I v lidské tmě v srdcích kam přes trny cestu vyšlapal. Jeho cesta proto zůstává v nás. Je věčná, i když je úzká, protože vede přímo přes srdce do Království v nás. Kdo půjde po ní, nezabloudí ve vlastní tmě. Přijde po ní až do Království slíbeného, aby zjistil, že v něm stále byl. Lidským okem je však nelze najít, protože je v sobě každý má. Nehledej ho, člověče, okem ani uchem a použij vnitřní zrak a sluch, abys kráčel po jeho cestě. Tudy vedou jeho stopy, které věčné JÁ v lidech rozeznává, i pocity v nich obuté. Vůně Květu dovede tě k Světlu, kterým sám zazáříš.

Uvidíš, jaké to je být v tom Království navenek za žebráka, který ve svém nitru má všechno, i sílu obdarovat či uzdravit chudých i bohatých. Pocítíš, jaké to je být bláznem, králem i člověkem. Jaké to je milovat obě strany, neboť Láska strany nemá. Jaké to je nemilovat ženu ani muže, ale člověka. Milovat život a v něm i ty, kteří ti v nevědomosti ubližují. Zažiješ, jaké to je vidět v lidech více, než oni sami v sobě vidí.

Jaké to je vidět

VÍCE, MILOVAT... BÝT?

Peter MAGULA

03. 12. 2018